

naar den arbejder under Uvillie fra den bevilgende Myndigheds Side. Det var vel muligt for Regjeringen, naar man vilde anvende hele sin Kraft derpaa, at opretholde Landstutteriet i nogen Tid, men man har troet, at det under saadanne Forhold ikke vilde faae en saadan Stikkelse og blive saaledes udstyret, at det kunde gjøre virkeligt Gavn. Det er denne Betragtning, som for mig har været afgjørende med Hensyn til at overgive Landstutteriets hyderligere Udvikling og Fremgang til de kommunale Autoriteter, og da navnlig til Amtsrådene.

Der er iøvrigt fremsat flere Bemærkninger, som jeg ikke kan tiltræde. Forsaavidt man saaledes har meent, at det skulde være utilraadeligt for Fremtiden at opstille det som Regel, at de landøkonomiske Foreninger, imellem hvem det foreslaaede Sum skal uddeles, skulle virke for et heelt Amtsråds District, da troer jeg, det vilde være uheldigt at bestemme sig for Foreninger, som vare altfor locale og indskrænkede til altfor smaa Egne, idet deres Virksomhed da antager en Charakter, der gjør, at Tilskud fra Statens Side ikke synes at være nyttigt eller nødvendigt. Der er jo imidlertid forbeholdt Regjeringen at kunne benytte saadanne mindre Foreninger, naar de locale Forhold indeholde Grund dertil, men jeg maa som sagt ansee det for ønskeligt, at de ikke blive for smaa, thi derved tabe de den Charakter, som jeg netop troer, at de landøkonomiske Foreninger bør have. Jeg vil derimod ikke nægte, at jeg vilde have Mindre imod, om Bestemmelsen i §5: at alle Amtsrådsdistrictets Beboere kunne concurrere til Præmierne, gik ud af Loven eller fik en saadan Forandring, som en æret Taler antydede, at kun de Beboere kunde concurrere til dem, der tillige vare Medlemmer af en Landbøforening. Dette synes mig i og for sig at være rigtigt; den tidligere Bestemmelse er uden tvivl begrundet deri, at man ikke, saaledes som Tilfældet er i det foreliggende Lovudkast, skarpt har fastholdt, at de landøkonomiske Foreninger væsentligt skulle slutte sig til den administrative Inddeling og gjælde for hele Amtet; i alt Fald finder jeg, at dette Punkt fortjener en omhyggelig Overveelse. — Man har fundet det besynderligt, at Landstutimesteren skulde have absolut Veto; men jeg kan ikke nægte, jeg finder det ganske i sin Or-

den. Landstutimesteren kan ikke uddele Præmier, han kan ikke anvende en Skilling i den Henseende, men naar han derimod efter sin bedste Overbeviisning finder, at der aldeles ikke er Grund til at give Præmie, da synes det at være i sin Orden, at han maa have Ret til at nedlægge en bestemt Indsigelse derimod. Naar der staaer, at den samme Ret tilkommer hans Befuldmægtigede, da følger det af sig selv, at man dertil vil see at faae en Mand, der har særligt Kjendskab til og Interesse for disse Sager. En saadan Bestemmelse om det absolute Veto er ogsaa stemmende med de Grundsetninger, som man før har fulgt i Love, der have indeholdt lignende Bestemmelser. Der er saaledes i Loven af 8de Marts 1856 tilfagt et Tilskud fra Staten, forsaavidt vedkommende Skoleråad traf visse Foranstaltninger, men der er givet Overføleldirecturen, eller hvem Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet maatte bemyndige dertil, et lignende Veto, som her i Loven er foreslaaet med Hensyn til Landstutimesteren; naar han maatte finde Foranstaltningerne at være uhenigtsmæssige. Jeg anseer det for fuldkommen rigtigt, at man ikke giver Landstutimesteren nogen Stemme med Hensyn til det, der gaaer ind under de landøkonomiske Foreningers Bestyrelse; men derimod kan jeg ikke nægte, at jeg finder det rigtigt, at han faaer Ret til at nedlægge et Veto imod Præmiendeling til Dyr; der efter hans Overbeviisning aldeles ikke fortjener Præmie. — Naar der i Lovforslaget er fastsat, at Landstutimesteren skal bestemme Tiden for Dyrstuerne Afholdelse, da har dette, som allerede bemærket, sin Grund i den simple Ting, at man ikke paa eengang kan være paa to Steder; men er paa ingen Maade steet for at give Landstutimesteren en fremragende Stilling ligeoverfor de landøkonomiske Foreninger. Det kan dog ikke nægtes, at en Reise fra Hjørring Amt ned til Maribo Amt og saa maastee op til Aalborg Amt vilde være meget uhenigtsmæssig, og at det ikke vilde være forstandigt at være sig saaledes ad. Dette er imidlertid et Dipunkt, som kan komme under nærmere Overveelse. — Den ærede Rigsdagsmand, der sidst havde Ordet (A. Hage), spurgte om, hvorfor man ikke ogsaa havde taget Høns og Vender med blandt de